

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

BŮH STRACHU

11

JAN HLÁVKA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*
9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*
10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na démony*
11. Jan Hlávka: *Bůh strachu*

Připravujeme:

12. Jiří Pavlovský: *Poslední stadium*

Kladivo na čaroděje

BŮH STRACHU

Copyright © Jan Hlávka, 2016
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016

ISBN (e-pub) 978-80-7557-286-8

ISBN (mobi) 978-80-7557-287-5

ISBN (pdf) 978-80-7557-288-2

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybílit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, oživlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Prolog

Bohy poprvé přivedl na svět strach.

Gaius Caecilius Statius

Do okenních tabulek se opřel náhlý poryv větru a staré dřevo zaškřípalo. Zvuk nebyl hlasitější než tikot starobyklých sloupových hodin na stolku vedle knihovny, sahající od podlahy až ke stropu, a neupoutal pozornost žádné z pěti postav u velkého stolu. Jen malá hnědá myš zvedla hlavičku, podezíravě začenicchala a stáhla se do bezpečí rukávu ženy sedící po pravé ruce toho, jenž nočnímu zasedání předsedal. Muž naproti ní se na ženu zadíval s výrazem, který dokonale popíral slova, jež vzápětí pronesl.

„Jsme rádi, že jsi zpátky, Petro. Můžu gratulovat k *úspěšné práci?*“

„Jistě, Pierre,“ s úsměvem reagovala žena na jízlivost tekoucí z jeho hlasu jak vodopád špíny. „Kolikrát ses toho bastarda snažil dostat? Třikrát? Vidíš, a mně se to povedlo napoprvé.“

„Jenomže *jak!*“

„Snadno. Stačila kapka benzínu.“

Zbývající dva muži u stolu se zašklebili. Jeden krátce vyprskl. Pierre, ústa sevřená do hněvivé bílé linky, se na ni díval a marně hledal odpověď. Seděla na židli uvolněně, trochu zakloněná, levou ruku položenou na stole, pravou svěšenou, takže pod tmavým dámským sakem bylo jasně vidět podpažní pouzdro s pistolí. Tvář měla opálenou africkým sluncem a pod očima kruhy z nevyspaní. Svaly v jejím obličejí jako by se samy od sebe skládaly do krutého, sotva postřehnutelného úšklebku.

Pierre se nadechl a místo na ni promluvil ke staršímu muži v čele stolu.

„Vy to schvalujete? Proboha! Copak už skutečně nemáme žádné ohledy? Jako by nestačilo to dítě v naší laboratoři!“

„Útlocitností maskovaná neschopnost. Bravo, Pierre. Nechceš zkusit politiku?“

„Poslyš, ty jedna –“

„To stačí. Oba.“

Muž v čele stolu je ostře přerušil. Pierre zmlkl, jen dál svíral rty. Petra Božděchovská se mlčky usmála, ale ani teď v tom nebyla žádná vlnidnost.

„Nezáleží na tom, co já schvaluji,“ promluvil muž v čele stolu pomalu. „Už se stalo, hádky jsou zbytečné. Úkol byl splněn, budme spokojeni. A víme, jakou snahu jsi předtím k zabití toho čaroděje vynaložil, Pierre. Z neschopnosti tě nikdo nepodezírá.“

Pierrovi to ujištění očividně nestačilo. Bylo jasné, že čekal mnohem víc, ale přitom ví, že nic víc nedostane. Se sotva patrným zavrtěním hlavou se odvrátil. Petra dál mlčela. Malá myš znovu vykoukla z jejího rukávu a začenicchala.

„Jak pokračují jednání s Vatikánskou vyšetřovací komisí?“

Muž v čele se obrátil na dalšího člena zasedání a ten kývl.

„Slibně. Zpočátku byl Kilián značně nedůvěřivý, ale myslím, že dospějí k dohodě, která nám prospěje stejně, nebo dokonce víc, než jemu.“

„To je potěšující,“ muž přikývl a Petra se prudce nadechla, ale tentokrát ji přerušil dřív, než stihla promluvit. „Námítky proti tomuto kroku jsme již zvážili a zamítli. Nebudeme je otevírat znovu.“

Petra s viditelným úsilím sklopila oči. Neunikl jí Pierrův spokojený výraz.

„Dobrá,“ muž v čele stolu si povzdechl. „Řekl bych, že tím můžeme dnešní schůzku ukončit. Ostatní otázky mohou počkat na –“

„Ještě moment,“ tentokrát ho Petra přerušila. „Je tu jedna záležitost, kterou jsme neprobrali. Felix Jonáš.“

„Co je s ním?“

„V letadle jsem si četla poslední zprávy. Zajímá mě, jak dlouho ho chcete nechat naživu. Jeho i zbytek té bandy.“

„Felix Jonáš pro nás nepředstavuje problém,“ namítl poslední člen jednání, který dosud nepromluvil. „Je to pěšák. Navíc nám posledně pomohl a čaroděje nemá v lásce o nic víc, než my. Někdy ho můžeme využít –“

„Narušil naši akci. Že nám toto narušení nakonec pomohlo, byla jen náhoda. Je to nevypočitatelný element, a pěšákem bych ho také nenazvala, teď už ne. Je třeba se ho zbavit.“

„Zbavit? Jak?“ zavrčel Pierre. „Třeba zapálit Hradčany?“

„Klemens má pravdu,“ souhlasil muž v čele. „Felix Jonáš pro nás není nebezpečný. Nedovolujeme, aby náš boj ovlivňovaly osobní předsudky.“

Pohled staršího muže byl náhle stejně pronikavý jako přísný a Petra s kamenným výrazem přikývla.

„Jak si přeješ.“

„Dobrá. Takže teď je to *opravdu* všechno. Pánové, těším se na příště.“

Rozloučení bylo nezvykle rychlé. Žádné sklenice staré whisky, žádný neformální rozhovor, který po schůzce obvykle následoval. Všichni však tušili důvody a mlčky je respektovali, znali se ostatně už celé roky. Pierre jako poslední zavřel dveře klubovny; nevlídný pohled na rozloučenou věnoval Petře, sedící nehybně na svém místě. Malá myš znovu cupitala po stole před ní.

Okamžik lehce rozpačitého ticha.

„No dobře,“ Petra s povzdechem vstala. „Do toho, strýčku. Dej mi to kázání, co máš v plánu, ať je to za námi. Mimochoodem, víš, že vypadáš čím dál víc jako Sean Connery?“

Starý muž se usmál a skoro bezděčně projel prsty strniště už prošedivělých vousů.

„Předpokládám, že to měl být kompliment. Jsem rád, že jsi v pořádku, Petro. Když jsem viděl to v Johannesburgu, měl jsem o tebe strach.“

„Odpusť, strýčku. Měla jsem ti zavolat dřív.“

„Ano, to měla... a také vím, proč jsi to neudělala,“ strýčkův hlas ztvrdl. „Pierre měl pravdu, překročila jsi veškeré meze. Dobře jsi věděla, že bych to zakázal. Všichni ti lidé...“

Petra neodpověděla. Starý muž se na ni zadíval a náhle vypadal *opravdu* staře.

Kde je ta holčička, kterou jsem houpal na kolenou? Kam se poděla, a co za ženu tady teď stojí? Taková, co klidně upálí tři stovky lidí kvůli smrti jednoho čaroděje. Dobrý Bože, co jsem to stvořil, když jsem jí pověděl pravdu o smrti její sestry?!

„Poslední dobou si kladu otázku,“ promluvil tiše, „co bude, až tahle válka jednou skončí.“

„Jak to myslíš?“

„Třeba ta tvoje myš,“ kývl hlavou ke stolu. „Udržuješ ji při životě magií. Už teď ovládaš víc kouzel než leckterý čaroděj, a takových mezi námi přibývá. Učíme se je, abychom s nimi mohli bojovat, ale přitom se jimi sami stáváme. Přebíráme jejich myšlení, a jak vidím, už i jejich metody. Až všichni zemřou, co uděláme pak? Sami si podřežeme hrdla, aby bylo vítězství dovršeno? Anebo se dřív spojí naše oběti a vyhlásí další válku nám? Co myslíš, Petro?“

„Nevím. Nemám trpělivost čekat u řeky na tělo svého nepřítel, radši ho tam půjdu hodit. Dumat můžu, až budou ti hajzlové mrtví, ale ten Johannesburg... to jsem nechtěla. Nečekala jsem, že se oheň tolik rozšíří, kdyby ano, udělala bych to jinak. Mrzí mě to, strýčku.“

Tak málo. Tak strašně málo – ale alespoň něco.

Starý muž se unaveně usmál. „No dobře. Už o tom nemluvme. Jsem moc rád, že jsi doma, Petro.“

Když ji objal, snažil se nevnímat tlak pouzdra s pistolí na svých žebrech. Snažil se ignorovat hořký pach spáleniny z jejích vlasů. Snažil se na nic nemyslet.

O deset minut později žena v černém tiše sestoupila po nouzovém schodišti – výtahy se dávno naučila nepoužívat – do podzemní garáže a zamířila k modrému mercedesu vzhledu. Vypadal opuštěný, ale pak se uvnitř pohnul stín. Dveře spolujezdce se otevřely a Petra vklouzla na sedadlo.

„Jedeme domů, Werlindene,“ promluvila s nádechem mrzutosti.

Muž za volantem kývl. Jeho obličej v hlubokém šeru připomínal vysušenou masku, kosti potažené tuhou kůží doplněné uhlově černými očima. Vlastně jen levým okem – pravé zakrývala tmavá páska.

„Setkání se nevyvedlo?“ prohodil, když nastartoval.

„Ale ne,“ Petra si povzdechla. „Šlo přesně podle plánu. Pierre je idiot a strýček stárne. Tráví moc času v knihovně, to je ten problém.“

„Ano,“ souhlasil Werlinden. „V knihovně začíná spousta problémů.“

„Pravda. A když jsme u toho – jak jsi dopadl?“

Mercedes vyklouzl z garáže do noční Prahy a řidič jednou rukou otevřel schránku v palubní desce. Petra vytáhla čtyři zalepené žluté obálky s bublinkovou výplní. Adresy na nich byly různé, ale obsah se zdál být podobný: Cosi trojúhelníkového, plochého a těžkého.

„Ale?“ Petra zvedla obočí. „Dokonce *čtyři*? Werlindene, jsi poklad.“

„To říkala i moje žena, když se mě snažila zakopat. Čistě pro zajímavost, ten čtvrtý daroval Klemensovi Kilián na důkaz *vstřícnosti*.“

„Kouzelné. Kdyby věděl, že máme už tři, určitě by si to rozmyslel. A tvoje žena musela mít smysl pro humor.“

„To ano. Aspoň než jsem jí to oplatil. Mimochodem, máme pro *tohle* povolení? Kdyby váš strýček nebo ostatní věděli –“

„Jenže nevědí, Werlindene, a u toho zůstaneme. Co se dá dělat, nikdy jsem nebyla *poslušná holčička*. Zastav tam.“

Werlinden to nekomentoval – radši. Zabrzdil před vchodem pošty s nočním provozem kousek od Václavského náměstí a Petra naposledy zkontrolovala jména na obálkách. Zinnerová. Vávra. Rashil Exports. Videfon a. s. Pak z kapsy saka vytáhla pátou. Trochu páchla kouřem, adresu na ni napsala v letištní hale hned po návratu. Doskočilová – i tahle byla v pořádku.

S obálkami zmizela ve dveřích pošty a jednooký muž trpělivě čekal, dokud se po chvíli nevrátila s prázdnýma rukama. Když znovu vklouzla na sedadlo, potřásl hlavou.

„I když není šance, že dostanou všechny, tušíte, co se teď rozpoutá?“

„Ne, co?“ Petra se nevinně usmála. „Přece si tak krásně rozumějí... A my se budeme jenom dívat. Teď jeď, chci se konečně vyspat.“

Werlinden poslechl – poslední větu prohodil jen tiše a pro sebe.

„Díval bych se radši z větší dálky.“

* * *

Petr Král zíral do tmy a myslel na smrt.

Jeho postel stála u okna a on slyšel, jak se do něj opírá ledový vítr. Kdyby zvedl hlavu, možná by zahlédl svit měsíce za těžkými záclonami, ale místo toho jen uvažoval, kolik času mu zbývá. V jednaosmdesáti letech a po dvou infarktech věděl, že ne moc. Bez pomoci už nedokázal ani vstát z postele, a když se teď pohnul, mokro, které ucítil v kalhotách sepraného nemocničního pyžama, prozradilo, že ho tělo zase zradilo. Dřív při tom cítil stud. Dokonce brečel jako malý kluk, kterému parta školních trapičů před celou třídou stáhla kalhoty. Teď už mu na tom nezáleželo. Důstojnost byla v téhle čekárně na smrt stejně jen prázdné slovo. Zvykl si na úšklebky a poznámky sester, když ho převlékaly, zvykl si i na hrubé dotyky při koupání.

Jediné, na co si nedokázal zvyknout, byl ten strach.

Cítil ho každou minutu, každou noc. Bral mu spánek, klid i těch pár vzpomínek na lepší časy, které si jeho stárnoucí mozek hýčkal. Prožíral se mu žaludkem jako hladový červ, který nikdy nemá dost.

Litoval, že nenašel víru v Boha nebo cokoliv *potom*, která by strach snad zahнала, a teď už bylo pozdě si něco namlouvat: Petr Král věděl, že *potom* není nic. Jenom tma, žár kremační pece a nádoba popela, kterou jeho vnuk zastrčí do schránky na hřbitově, a pokud bude mít čas, jednou za rok ji přijde oprášit. Nic, jen zapomnění, které ho děsilo až do morku kostí. Snažil se, ach tak *zoufale* se snažil najít v něm smysl. Vzato kolem a kolem, vedl dobrý život. Něco málo dokázal, něco po sobě zanechal, ale tváří in tvář tomu strachu to bylo jen prázdné kňučení. Vlastně se bál tím víc, čím víc se snažil přemoci, a když v noci ležel a zíral do temnoty, slyšel na postelích okolo dost neklidného převalování i tichých vzlyků, aby věděl, že není sám.

Tohle místo, tahle *léčebna*, kde nikdy nikoho nevyлéčí, byla říší strachu, svrchovaným územím, nad kterým měl neomezenou vládu. Protože strach byl to jediné, co člověku nakonec zbylo. Taková byla pravda, kterou poznával znovu noc za noci, než mu únava zavřela oči ve spánku připomínajícím spíš bezvědomí, před dalším dnem čekání –

„To není správné.“

Petr Král sebou trhl. Zamrkal do tmy, ale i když bez brýlí viděl sotva na metr, věděl, že u postele nikdo není, dveře do místnosti se neotevřely. Možná už to přišlo i na něj. Možná si teď začne povídat s mrtvými dětmi, jako občas Jarda na vedlejší posteli –

„Nikdo by neměl odcházet ve strachu. Strach nás ničí víc než nemoc nebo nepřítel. Je jako pavouk, co nás vysává, až zbude jenom prázdná skořápka.“

Tentokrát Petr jen strnul. Slyšel ta klidná, důrazná slova, jako by tekla přímo do jeho mysli.

„Kdo... kdo je tam?“ vydechl ve stěží srozumitelném zašeptání k smrti vyděšeného starce.

„Nikdo. Nikdo, koho by ses měl bát. Jenom stín, co byl jako ty. Přesto, dovolíš, abych ti pomohl?“

„Po-pomohl?“

„Ano. Můžu si vzít tvůj strach. Možná ne na celý čas, který ti zbývá, ale na dlouho. Dovolíš mi to?“

Šílenství. Nic než šílenství senilního mozku, které se vyba-vuje s halucinací... Ale Petr Král o tom nepřemýšlel. Neměl čas přemýšlet, odpověď mu splynula ze rtů dřív, než si ji sám uvědomil.

„Ano!“

„Podej mi ruku. Nic víc, jenom ji natáhni.“

Petr vyprostil pravou ruku zpod polštáře. Bolelo to, prsty zkřivené artritidou sebou bezděčně škubaly, ale natáhl ji přes okraj postele do temnoty, kde nebylo nic, vůbec nic skutečného –

Ucítil dotek. Něco mu přejelo přes dlaň k zápěstí, něco stě-ží postřehnutelného, letmého jako mávnutí motýlího křídla nebo jemné pohlázení kočičí tlapky. Ten dotek jako by cosi za-

žehl uvnitř něj – vlnu horka i chladu, která mu rozbušila srdce, projela jím tam a zpět, a cosi při tom odnesla s sebou.

„Ano. To mi stačí. Děkuji.“

Petr neodpověděl. Rychle dýchal, třásl se v návalu zmatku – a v té chvíli si to uvědomil.

Strach byl pryč. Pořád ležel na pomočené posteli v léčebně dlouhodobě nemocných, vlastně se nic nezměnilo. Ale ta obruč na jeho prsou, ten červ hlodající v žaludku prostě *zmizel*. Najednou cítil klid, spokojený mír jako po dlouhém dni, když je práce hotová a člověk si konečně může oddechnout. Znovu zamžoural do tmy, a tentokrát se mu zdálo, že *něco* zahlédl, nezřetelný šedavý pohyb u protější postele. Že slyší Jardův vystrašený šepot, vidí ruku, která se natahuje...

Možná to byl duch. Možná se probudí a všechno bude jako dřív, anebo zrovna umíral, ale bylo mu to jedno. Stačilo, že se nebál. A že může konečně spát. Možná si nechá zdát, jak tentokrát zapadl s Mařkou na seno a její táta ho pak hnal vidlemi přes celou ves...

Petr Král spokojeně zavřel oči a usnul.

O třicet minut později noční sestra polekaně zvedla hlavu od papírů, které minulou směnu nestihla vyplnit. Zdálo se jí, že se něco mihlo kolem pootevřených dveří na chodbu. Obrys postavy, která bleskově proklouzla, podlaha, co tiše zaskřípala.

Ušklibla se – samozřejmě blbost. Žádný z těch chcípajících dědků, co ještě zvládli chodit, by se nedokázal takhle plížit, a co by tady uprostřed noci kdo hledal? Jenom jí straší v hlavě z téhle práce, ze zimy, co nechce skončit, z přesčasů a ožraly doma.

Znovu se sklonila nad papíry a ani nevnímala cvaknutí dveří na konci chodby.

Muž, který vyšel na ulici, byl vysoký s krátkými vlasy. Štíhlý v pase a široký v ramenou, trochu hubený, oblečený jen v lehké černé košili a kalhotách.

Udělal tři opatrné kroky. Zastavil a rozhlédl se, nejistě jako nemocný, který po dlouhé době poprvé vyšel z domu, nebo cizinec vracející se po letech na známé místo. Ledový vítr mu pohladil tvář, zajel pod tenkou košili a on se otrásl. Ten pocit

byl... povědomý. Napůl zapomenutý, ale známý, a on se usmál.

„Zima. Bude to chtít něco vhodnějšího.“

Pohnul prsty a nad rameny se mu zatetelily stíny. Jako mlha sklouzly dolů, zpevnily se a změnilly v dlouhý černý kabát s vysokým límcem a řadou lesklých knoflíků.

Přesně takový, jaký dřív nosil, dávno předtím, než to začalo být *frýkúlin*.

„Ano,“ přitáhl si klopky ke krku. „To je lepší.“

Zadíval se na pravou dlaň. Kůži měl bledou, vypadala tenká a nezdravá. Když tak hýbal prsty, na okamžik jako by se objevily do krve rozbité klouby, cary visící kůže a krev, jak mlátil do těch dveří, tenkrát a tam –

„Hloupost,“ zahnal ten obraz a přidal černé kožené rukavice. *Tenkrát a tam* nebylo důležité. Teď byl tady.

Sáhl pravou rukou pod kabát a vytáhl předmět. Vypadal jako plátek velkého jablka, trojúhelník tepaného železa, mědi a stříbra. Byla v něm ozubená kola a kusy kol, převody, háčky a další ozubená kola uvnitř, menší než nehet na malíčku u nohy. Kola na kolech, zuby na zubech, vrstva po vrstvě v mechanismu, proti kterému by i nejrafinovanější hodinářská díla Philippe Dufoura vypadala jako pár rozbitých poklic přibitých opicí na studniční rumpál. Ta věc se zdála nehybná a tichá, ale když mezi mraky na okamžik zazářil měsíc a bledé světlo se zalesklo na kovu, hluboko uvnitř jedno z koleček ožilo, s jemným cvaknutím pootočilo zlatý kruh kolem vnějšího okraje a ukázalo směr.

Muž přikývl. Všechno bylo v pořádku.

Ohlédl se na tu hroznou budovu, ze které vyšel. Udělal, co mohl, přesto cítil lítost, že toho nebylo víc. Ale všeho do času. Usmál se.

„Život se v popel obrátí, z masa a krve zbude stín, však cílí na prahu před branou, i vybledlé stíny zaplanou.“

Adam Reys, po čtyřech letech znovu ve světě lidí, schoval předmět pod kabát a vykročil ulicí. Teď už kráčel jistě.

Měl svůj cíl.

Den první

Kdo lehá se psy, chytí blechy.

Staré přísloví

„Exorcizamus te, omnis immundus spiritus, omnis satanica potestas, omnis incursio infernalis adversarii, omnis legio, omnis congregatio et secta diabolica, in nomine et virtute Domini Nostri Jesu Christi, eradicare et effugare –“

„Chcípni, zmrde!“

Felix Jonáš rychle uskočil stranou, takže mu plivanec objemem odpovídající tubě zubní pasty prolétl vedle ucha, pleskl na plakát třetího dílu *Stmívání* a malebně přizdobil obličej Edwarda Cullena.

„Merde!“ ohradil se Walter Semerád, kterého Felix při úhybném manévru málem porazil na stolek s naaranžovanými plyšovými medvídky. Vincenc na opačné straně se při pohledu na vylepšený plakát naopak zachechtal.

„Hele, teď mu to konečně sekne! Vypadá jak Predátor, když mu Arnold rozbil tlam–“

„Psst!“ zasyčel Felix a ukázal ke dveřím za svými zády. Zhluboka se nadechl a silným hlasem důstojně pokračoval.

„Vade satana, inventor et magister omnis fallaciae, hostis humanae salutis. Da locum Christo, in quo nihil invenisti de operibus tuis; da locum Ecclesia Uni, Sanctae, Catholicae, et Apostolicae, quam Christus ipse acquisivit sanguine suo.“

Z rituálu Velkého exorcismu tím sice přeskočil asi dvě třetiny, ale začínal mít té komedie plné zuby, a navíc usoudil, že čím víc zmínek o Satanovi na druhé straně dveří uslyší, tím líp.

Dívka na posteli před ním se napnula jako luk, opřená jen o paty a temeno. Začala vrískat hlasem, který málem rozdrn-

čel okenní tabulky. Současně Vincenc udělal krok, popadl židli stojící vedle postele a pořádným rozmachem ji poslal proti dveřím. Ubohý kus nábytku se rozletěl po celé místnosti, za dveřmi se ozvalo vyjeknutí a žuchnutí.

Vincenc se zazubil. „Šmíráky nesnáším!“

Dívka dopadla zpátky na postel, chrčivě popadala dech a koulela očima, až se její pohled zastavil na Vincencovi. Když promluvila, hlas připomínal pokus zasloužilého souchotináře o operní árii.

„Tvá máma dělá děvku v pekle!“

„Chudáci čerti,“ zamumlal Walter, ale Vincenc ho naštěstí neslyšel. Jeho úsměv se rázem vytratil.

„Že ti seřežu prdel do fialova!“

Začal se rozhlížet po čemkoliv, čím by výhrůžku změnil v čin, a Felix usoudil, že je nejvyšší čas skončit.

Kývl a Walter si rychle odkašlal.

„Deus kálí, Deus terč, Deus Angelo, Deus Arachnorum, Deus pastafariánum, Deus Vometárum, Deus Aplaus, Deus Moribundus...“

Felix zavrtěl hlavou – Walterova latina byla ještě lepší než jeho francouzština –, ale nekomentoval to a přistoupil k posteli. Kateřina Velebová, třináctiletá dcera majitele druhé největší cestovní kanceláře v Praze, se na něj zadívala krvavými očima, tentokrát ovšem naprosto tiše.

Felix vytáhl z kapsy černý fix a rychle si na levou dlaň načrtl symbol – nic složitého, jen prosté *Osvobození*. Doprostřed nasypal špetku soli, rychle dlaň otočil a přitiskl ji Kateřině na čelo.

„Padej a nevracej se!“ zavrčel.

Kateřininým tělem proběhla křeč – ve srovnání s předchozím gymnastickým výkonem skoro nepostřehnutelná. Pak se její tělo uvolnilo. Dech se zpomalil, oči zavřely. Felix pro jistotu položil prsty na její krční tepnu, ale všechno bylo v pořádku.

Vrátil se a rychle převzal slovo, než Walter do rituálu zařadí i recept na paprikovou bujabézu nebo míry nějaké svojí modelky, která to přehnala s koksem. I Vincenc se znovu ponořil do role a mával kroupkou vody nabrané z kaluže před

domem tak nadšeně, až bylo za chvíli mokro i na záclonách a stropě.

Felix si umínil vydržet ještě patnáct minut, než konečně s naprosto nefalšovanou úlevou vyslovil poslední *Amen*.

Walter otevřel dveře a vyšel z ložnice. Felix Jonáš si za ním teatrálně utřel čelo.

„Dokonáno jest!“ oznámil Walter tónem evangelického kazatele. „Zlý duch byl vypuzen silou našeho Pána Ježíše Krista!“

Vincenc se při těch slovech zašklebil, ale Felix mu varovným pohledem připomněl přísný zákaz mluvit nebo cokoliv rozbíjet – tu židli se rozhodl přejít.

Otec Kateřiny, který vystrašeně přešlapoval za dveřmi a třel si rudnoucí bouli na čele, vydechl úlevou.

„Díky Bohu, otče Jonáši! Já... Byli jsme se ženou zoufalí, nevěděli jsme, na koho se obrátit. Až... až ta... tedy ten *démon* začal mluvit o vás...“

„Ďábel zná své nepřátele,“ ujistil ho Walter. „Víš, koho se má obávat, i když je naše kongregace jen malá. Také poslední dobou trpí, žel bohu, značnou nouzí.“

Walter přesně věděl, jaký přízvuk v poslední větě použít, a Jiří Veleba ze své praxe pro změnu přesně poznal, kam míří. To ušetřilo část trapného dohadování. Dva balíčky bankovek z naditého domácího sejfů se přesunuly do Walterovy kapsy a po pár minutách díky ve jménu Božím všichni tři konečně vypadli z domku.

Venku vládl sychravý konec února. Žádný sníh, jen holé stromy, lezavý vítr a bláto, zatažená obloha a pachůf smogu v krku. Felixova předchozí úleva se začala rozplývat jako pára nad hrcem.

Mrzutě si uvolnil kolárek na límci, sundal ho a vstrčil do kapsy. Vincenc stáhl z ramen modrou štolu, vysmrkal se do ní a zahodil ji i s kropenkou do příkopu u silnice, Walter tu svoji pečlivě sroloval do kapsy.

„Kdes vlastně vzal tu kropenku?“ zadíval se na Vincence. „Neříkej, žes sis ji kvůli téhle akci koupil?“

„Blbneš? Štípnul jsem ji v kostele cestou. Hele, nekromrde, přiznej se, že jsi měl chuť na ní skočit, když na tý posteli tak cvičila? Vypadala skoro jako ta tvoje poslední.“